

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: مجله هفته

۱۹ مارچ ۲۰۲۰

کرونا، سرمایه‌داری بیچاره، اکنون دیگر هیچ مدافعی ندارد!

ویروس کرونا آگاهی آفریده است، ضروری است که از این آگاهی به بهترین نحو استفاده شود. این نظام درماندگی، ترس، و دروغ تولید می‌کند. این وضعیت فروپاشی است که در همه کشورهای سرمایه‌داری، از پیشرفته‌ترین تا فقیرترین، در مواجهه با یک اپیدمی حاکم است. این را باید فهمید و مردم باید عمل کنند. به وضعیت رقت‌انگیزی که بشریت در آن است نگاه کنید؛ این بشریت بود که فضاء را تسخیر کرد. ما در قسمت میکرونی و قفسه‌های کاغذ توالت یکدیگر را هل می‌دهیم.

کمال اوکویان، نویسنده پورتال «چپ» و دبیرکل حزب کمونیست ترکیه پیرامون وضعیت کنونی ترکیه در لبه پرتگاه بحران ویروس کرونا و سقوط نظام سرمایه‌داری در اداره بحران می‌نویسد.

اقتصاددانی که سال‌ها اقتصاد بازار آزاد را ستایش می‌کرد در تلویزیون گفت: «این بازی انحصارات دارو است. آن‌ها دارو خواهند فروخت و با واکسن مردم را فریب خواهند داد.» ببینید کرونا چه کاری می‌کند! مردم با سر دادن فریاد «بهداشت نباید تجاری شود» و مطرح کردن خواست «مراقبت بهداشتی رایگان»، مبارزه کرده اند. کسانی که با

دست‌آویز «کارآمدی» با این مطالبات مخالفت می‌کردند اکنون قضاوت می‌کنند، از انحصارات دارو انتقاد کرده و در مورد بهداشت همگانی حرف می‌زنند.

سرمایه‌داری بیچاره، اکنون دیگر هیچ مدافعی ندارد!

گوئی هیچ‌کس به آن باور نداشته است.

مردم در خیابان‌ها از این مطمئن به نظر می‌رسند که انحصارات بین‌المللی در حال توطئه هستند. اگر به آن‌ها بگوئید به «توطئه‌ها باور نکنید»، با اصرار خواهند گفت: «شما آن‌ها را نمی‌شناسید.» این درست است.

کسانی که سال‌ها بر عدم شناخت از استثمار، نابرابری، حرص و آز برای سود و رقابت امپریالیستی اصرار می‌ورزیدند، ناگهان بیدار شده اند و از اقتصاد سیاسی این بیماری همه‌گیر می‌گویند.

این بدین معنی است که هراس و ترس، مردم را به کارهای غیرعادی وامی‌دارد.

پس بگذارید ادامه بدهیم و از ویروس کرونا برای طرح پرسش‌های بیش‌تر و قابل‌پذیرش کردن فاکت‌ها استفاده کنیم.

ما پیش از این پرسش نخست را مطرح کرده ایم: اگر شما در اولین فرصت اقتصاد بازار را رها می‌کنید، چرا یک موضع سیستماتیک علیه آن نگرفتید؟ آیا وقت آن نیست؟

مدارس بسیار مهم اند. کودکان چندان تحت تأثیر ویروس قرار نگرفته اند، اما آن‌ها ناقل ویروس هستند.

موضوع «ضد عفونی کردن مدارس» مطرح می‌شود. مدارس باید ضد عفونی شوند، اما ما باید این سؤال را نیز پرسیم که چرا دولت حتماً صابون برای مدارس نمی‌خرد، و چرا دست‌مزد کارگران نظافت‌کننده را باید خانواده‌ها بپردازند. ما باید در مورد این فاکت صحبت کنیم که:

منابع در آموزش به مدارس خصوصی منتقل می‌شوند و صاحبان مدارس خصوصی پولی را که از دولت و والدین می‌گیرند در ساختمان‌سازی سرمایه‌گذاری می‌کنند. ما باید دزد را بگیریم تا احدی نتواند از این سرقت فرار کند.

در غیر این‌صورت، روشن است چه اتفاق خواهد افتاد، زیرا بسیاری از کشورها هم‌اکنون در آن جهت می‌روند. دولت‌های سرمایه‌داری به «آموزش آنلاین»، با آموزش از راه دور، کاهش بودجه عمومی و کاهش بودجه آموزشی روی می‌آورند. مقالات بسیاری نوشته و کنفرانس‌های بسیاری سازمان‌دهی می‌شود تا این نظام آموزشی جا انداخته شود، نظامی که در آن اجتماعی شدن، یکی از مهم‌ترین عوامل در رشد کودک، حذف شود. ویروس کرونا یک فرصت عالی است. اگر شما مدارس را ببینید، هزینه آموزشی شدیداً پائین خواهد آمد.

کار از خانه، تولید انعطاف‌پذیر، آموزش آنلاین... دوستی‌های مجازی، عشق مجازی...

اما سرمایه‌داری حماقت واقعی است. این روند تضادهای سرمایه‌داری را حادتر می‌کند. یک «جامعه کنترل شده»، همچنین بدین معنی است که رؤسا، بر پاهای اقتصادی و اجتماعی خود شلیک می‌کنند.

با این وصف، از سرمایه‌داری انتظار منطق داشتن بیهوده است، این نظام واقعاً هیچ آینده‌ای ندارد.

ویروس کرونا همه زرق و برق اروپا را ریخته است. طبیعتاً، ما از دولت خودمان انتقاد می‌کنیم، اما مردم بسیاری، در کشورهایمانند آلمان و ایتالیا، در این اتفاق نظر دارند که «دولت»شان در آزمون رد شده است. بی‌کفایتی، نبود یارانه‌ها، جهالت، ناآگاهی... گرچه تجهیزات، پرسنل آزموده و پول وجود دارد، اما یک دیدگاه پوپولیستی [مردمی] وجود ندارد. نظام کاملاً سودمحور است؛ به علت خصوصی‌سازی‌ها هیچ هماهنگی وجود ندارد.

و مهم‌ترین چیز این است که کارگران و فقراء به هدف ویروس کرونا، که تاکنون به مردم همه طبقات اصابت نموده، مبدل شده اند.

ثروتمندان می‌توانند خود را قرنطینه کنند. اما، تولید در بخش‌های بسیار ادامه دارد و میلیون‌ها کارگر تحت سخت‌ترین شرایط در سراسر جهان کار می‌کنند. به علاوه، آن‌ها به مواد لازم برای نظافت دسترسی محدود دارند. ثروتمندان با یک درصد پولی که خرج لوازم آرایش می‌کنند به نظافت لازم دست می‌یابند. از سوی دیگر، برای کارگران، صابون، مایع ضد عفونی کننده، و ادوکلن مواد از نظر اقتصادی غیرقابل استفاده می‌باشند.

ویروس کرونا آگاهی آفریده است، ضروری است که از این آگاهی به بهترین نحو استفاده شود. این نظام درماندگی، ترس، و دروغ تولید می‌کند. این وضعیت فروپاشی است که در همه کشورهای سرمایه‌داری، از پیشرفته‌ترین تا فقیرترین، در مواجهه با یک اپیدمی حاکم است. این را باید فهمید و مردم باید عمل کنند.

ما به جوامعی بی‌ساختار و مغشوش، خودخواه و از خودبی‌خود مبدل می‌شویم، به این نباید تن در داد. شخص نمی‌تواند به کوبا فکر نکند. من دوبار در کوبا شاهد طوفان بحری بودم. در آنجا نه هراس وجود داشت، نه عدم باور به مقامات و نه خودخواهی. همه می‌دانند چه کاری را باید انجام دهند، هیچ‌کس فردی عمل نمی‌کند، از خرافات خبری نیست. دولت و حزب در میان مردم حضور دارند. آن‌ها به مثابه یک جامعه متشکل و آگاه با طوفان‌های بحری نبرد می‌کنند.

طوفان‌های بحری، زمین لرزه‌ها، بیماری‌های همه‌گیر...

یک نظام پوپولیستی [مردمی] می‌تواند با همه این‌ها مقابله نماید. نظام بازار آزاد- که بر پایه نابرابری- بزرگترین بی‌اخلاقی در جهان- قرار دارد، بزرگترین سقوط را شبیه این می‌آفریند.

به وضعیت رقت‌انگیزی که بشریت در آن است نگاه کنید؛ این بشریت بود که فضاء را تسخیر کرد. ما در قسمت مکرونی و قفسه‌های کاغذ توالت یکدیگر را هل می‌دهیم.

<https://wp.me/plgflm-QEr> لینک کوتاه:

منبع: چپ، پرتال خبری حزب کمونیست ترکیه

تارنگاشت عدالت